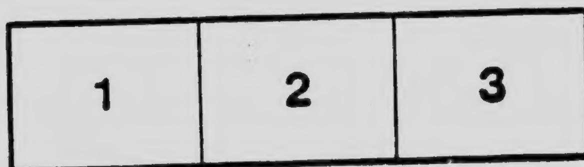
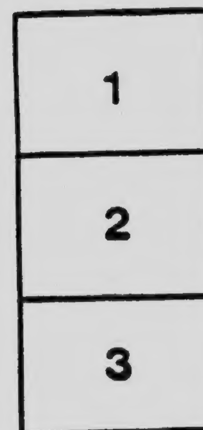
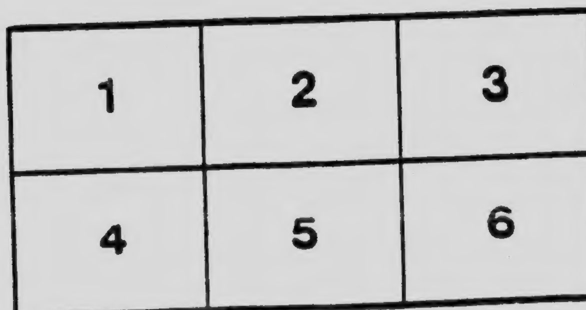

1
2
3

1
2
3

1
2
3
4
5
6

М. ЛАН.

ХТО ТАКІ КОМУНІСТИ І ЧОГО ВОНИ ХОЧУТЬ

ЦІНА 5 Ц.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Вінніпеґ, Ман.
1920.

Слово комуна — старе й означає спілку трудящих. Така спілка об'єднувала в собі бідняків робітників для поліпшеня свого економічного та політичного стану.

Ще з середних віків ми знаємо, що були такі комуни.

На прикінці 18-го столітя, коли майже по всій Европі підняли ся перші революційні хвилї, — комуни об'єднували свідомий революційний пролетаріят, який вимагав поліпшеня свойого політичного й економічного становища.

Члени такої комуни звали ся комунїстами, або просто комунарами.

Найбільшою комуною в історії являєть ся Париська з 1871 року, яка заклала першу цеглину диктатури пролетаріяту. Париська Комуна поклала першу грань між старим капіталїстичним ладом і будучим соціялїстичним, і навіки відгородила його від буржуазного. Хто читав історію Париської Комуни, той пересвідчував ся, що дійсне визволене будуєть ся тільки руками самих же трудящих. Комунїстична партія, се така пролетарська орґанізація, яка бореть ся за перемогу соціялїзму.

От як бачимо, само назвиско "комунїстич-

на" — старе і се слово звязане з понятєм дійсної волї пролєтаріяту.

Приватна власність — основа капіталїстичного ладу.

Причина поневоленя одною клясою другої, се право на засоби виробництва продуктів.

Весь капіталїстичний лад іменно й ґрунтував ся на приватній власности.

Фабрикант мав гроші, сї гроші він пускав в оборот, наживаючи великі проценти всякий раз, збільшуючи свої гаманцї. Капіталїст купував фабрику, машини, сировину, наймав робітників, які виробляли йому нові товари. Сї товари йшли на базар, продавали ся і нова вже сума грошей, богацько збільшена, вертала ся знову до рук капіталїста.

А що-ж мали від сього величезні кадри робітників? Нічого, окрім нещасного сухаря, який підтримував їх здоровлє, щоб богато працювати в фабриці капіталїстів.

Се робило ся в фабриці, те-ж саме й в хлїборобстві. Богаті покупили землю, знарядя і наймали сїльських робітників, які в голодї зранку до ночі обробляли поля на користь поміщиків (дідичів).

Капіталїсти, фабриканти та поміщики об'єднувались в один гурток і утворювали велику свою спілку, котра звала ся державою. Щоб робітники не вимагали від фабрикантів збільшеня платнї, щоб вони не змогли скинути сю державу, капіталїсти утворили собі величезну армію з бідняків, мали своїх полїцаїв, богато продажних аґентів, тисячі всяких дрібних чиновників. Вся отся зґрая жила на здоровлї бідної, трудячої кляси, обороняючи капіталїстичну державу.

Отже, як бачимо, капіталїстична держава се є нїщо инше, як спілка глитаїв-капіталїстів. Та сказавши се, ще не видно всього лиха із того.

Фабриканти не мирили ся між собою, кождий з них хотїв бути ще богатїйшим, чим він є, кождий хотїв знищити других, щоб самому загарбати весь світ.

Фабриканти, вивозячи свої продукти на базар, конкурували між собою, і в сїй конкуренції більш дрібнїщі капіталїсти примушені були здавати ся на волю більших.

При капіталїстичному господарстві продуктів виробляло ся не стільки, скільки їх треба для споживаня, а навпаки кількість виробництва перевисшала потребу вживаня.

І ось коли стільки вже продуктів naзиробляло ся, що їх не можна вже зараз продавати, на їх не-має попиту, фабриканти складали свої товари в маґазини, зачиняли на деякий час фабрики, робітників виганяли на вулицю. Таке явище звало ся промисловою крізою.

Та мало того, що фабриканти хотїли заграбати всї богацтва в своїй державі. Нї, вони виходили ще й за межі держави, вони намагали ся знищити фабрикантів другої держави, щоб поширити свій ринок для продажі товарів.

Тоді зчиняла ся війна.

Банкирі одної держави воювали з банкирами другої. Власне воювали не банкирі, а як раз бідна кляса.

Отже, як бачимо — війна є комерційна справа, а не вратоване якоїсь своєї батьківщини.

Ото-ж комунїстична партія, партія мійського пролетаріяту та трудового селянства й виступила до бою з сими глитаями банкирами.

Коли 25. жовтня (по стар. стилю) 1917 року російські комунїсти захватили владу до своїх рук, вони зразу зруйнували весь апарат старої царської держави, як ненависне ярмо трудящого люду.

Всі фабрики націоналізували, тобто з. · били їх власністю держави, землї церковні, поміщицькі, царські віддали до рук трудящого селянства.

Комунїсти намагають ся перш-за-все зруйнувати право на приватну власність, від якої йде лихо.

Агенти буржуазії обвинувачують комунїстів в тім, що вони відібрали у богачів всі їх богацтва, але-ж не допускають подїленя його між трудячими.

Може й справдї тут комунїсти не так роблять, як слїд би було? Може справдї треба було би подїлити й фабрики й заводи й землї на кожду душу?

Коли би так комунїсти зробили, то се було би не визволе трудячих, не зруйноване капіталїстичного л у, а тільки була би йому тимчасова поразка, а там знову з'явила би ся приватна власність, з'явила би ся знову нова буржуазія.

Бо що справдї стало би ся, коли би подїлити всі богацтва, відняті у буржуїв? Хіба робітник одержавши від сего подїлу якусь пайку, чи колесо з машини, або селянин, одержавши голих дві-три десятини землї жив би лїпше? Ні, се тільки привело би до ще гіршо-

го лиха, до повного спльондрованя промисловости. І комуністи навпаки, не пльондрують промисловости, а намагають ся піднести сю промисловість: вони стоять за те, щоб продукти виробляли ся спілкою трудячих.

Вони стоять за такий устрій держави, який зветь ся комуністичним, бо при сьому устрою всї землї, богацтва належать не особі, а всій спілцї трудячих: на їх має право тілько той, хто працює.

Ото-ж такий устрій нищить з корінєм приватну власність, нищить поділ громади на кляси. Коли буде заведено такий устрій, то робити доведеть ся богацько менше чим при капіталїстичному ладї; бо з одного боку продукти будуть виробляти ся в тій кількости, яка потрібна для споживаня, а з другого боку буде поставлено побільше машин, щоб звільнити трудячих від постійної довгочасної працї.

Коли праця в фабриках буде три-чотири години, то вона не буде такою нудною, весь вільний час робітники будуть віддавати для науки і розривки.

Робітники будуть вчити ся, будуть винаходити нові машини й сим все поліпшувати виробництво.

Ось як бачимо, комуністична партія визво-

ляє трудячу людину зі злиднів та неволі і виводить на широкий світ, на простір.

Щоби найкраще налагодити нове господарство, необхідна його централізація. Вона потрібна на се, щоби не було анархізму, коли то одна ґубернія не знає, що робить друга, щоби в одній фабриці не виробляло ся одного продукту більше, а в другій менше.

Необхідно, щоби трудячі маси у виробництві гуртували ся в самі великі спілки.

Є ще така партія, що зветь ся анархістами; ся партія проти централізації, а за малесенькі гуртки. Анархісти не визнають ніякої влади, а словом: "всякий Ярема про себе розумій", — роби що хочеш. Коли би послухатись сеї партії й піти за нею, то заварила би ся така каша, що сам премудрий Соломон нічого не зумів би зробити. Комуністи-ж, скинувши стару державу, скасувавши право на приватну власність, стоять за спокій, порядок. Зразу, в переходову добу, від капіталізму до комуністичного устрою — не можна перейти, через се комуністи утворюють останній ступінь державности, який зветь ся диктатурою пролетаріяту.

Через сей останній ступінь, через диктатуру пролетаріяту трудячі перейдуть до комунізму.

Що таке диктатура пролєтатріяту.

Диктатура пролєтаріяту — се державна влада робітників та селянства, котра душить буржуазію та поміщиків. Соціяльна революція нищить буржуазний лад і передає владу до рук трудящої кляси. Обійти ся без зелїзної робітничої влади не можна, бо коли би робітники захопили владу в свої руки, то вони довго не удержали би ся. Буржуазія підтягла би ся, скинула їх і суворо помстила ся.

А для сього робітничо-селянська влада заводить свою армію трудячих, озброює її і веде запеклу боротьбу з буржуазією.

Робітнича влада не дає ніякого поратунку своїм ворогам.

А за се, за нашу пролєтарську міць всякі есдеки та есери (соціял-демократи та соціялїсти революціонери) називають комунїстів-большевиків насильниками. Сим дурним головам здаєть ся, що буржуазію можна вгомонити теплим словечком, можна уговорити її, щоб вона відмовила ся від влади, від експльоатації трудящої кляси.

Попробуй поговорити зі Скоропадським, Морозовим та поміщиками Потоцькими, Браницькими; попробуй, щоби вони відмовили ся

від своїх богацтв!

Се химери, видумки буржуазних лакеїв. Соціяльна революція се не весілє, а запекла боротьба між двома клясами пролєтаріяту й буржуазії.

І тут комуністи справді без всяких сентіментів насилують буржуазію, щоби вона не сміла й пікнути й скорила ся робітничо-селянській владі.

Звичайно, що як і всяка держава є власне насильство одної кляси над другою, то і робітничо-селянська держава є насильство робітників та селянства над буржуазією. Ся держава необхідна для трудящих, доки не буде дощенту знищена не тільки російська та українська буржуазія, але-ж і всесвітна.

Так, як робітники всього світа один за другого стоять, так само й буржуазія. Російській та українській буржуазії допомагали задушити пролєтарську владу банкирі французські, анґлійські, американські, польські. Вони щедро посилали Колчакови, Петлюрі, Денїкінови, Юденїчови 12-дюймові гармати, скоростріли, всяку зброю та одіж, гроші, щоби вони задушили повставших робітників.

Всесвітні банкирі добре розуміють, що коли в Росії та на Україні зміцнить ся робітничо-

селянська влада, то й їм не з добром буде, бо пролетаріят побачить, де справжня воля, повстане, й їх теж постигне така доля, як нашу буржуазію.

Парлямент чи Влада Рад?

Комуністи є проти всяких демократичних републик, проти всякої парляментарської балаканини, бо демократична република нічим не відріжняеть ся від монархії, хіба тільки тим, що вона носить иншу назву. Хто був у демократичній Франції, Америці, той скаже, що там і каплі не менше експльоатуєть ся робітників, чим колись в царській Росії. В Америці та Франції немає царя. Так, там немає царя коронованого, за те там сидять справжні золоті царі, Ротшільди, Рокифелєри та инші мілїярдери.

Ось вам й демократична держава! Стає ясно, що справжньою робітничою владою, висловом волї трудячої кляси, мусять бути тільки ради робітничих і селянських депутатів.

А щоби до сих рад не пролїзли всякі буржуї та їх наймити, пролетаріят касує права всїх не трудячих вибирати чи бути вибраними до рад.

Соціялдемократи дорікають комуністам, що вони проти загального виборчого права. Так, се правда, большевики не дають права буржуазії. Всї свободи виборів, друку, недоторканости належать тільки робітничій клясї.

Що було би, коли би сими всїми свободами користувала ся й буржуазія? Вона скоро звалила би пролетаріят і знову запанувала над усїма земними благами, бо буржуї хитрі і органїзовані, мають богацько гроший, всякими підкупами добили би ся свого. Дозвольте буржуям хоч одну якусь свободу, скажім видавати їм свої часописи, то вони-ж розпустять такі брехнї, поведуть таку агітацію проти робітничої влади, що затурканий, забитий бідняк зібєть ся з панталику й не зможе розібрати ся де правда й де кривда.

Робітнича влада не мусить сього допустити, всї знаня, часописи, школи мусять бути тільки для трудящих.

Отже диктатура пролєтаріяту — се є влада трудячої кляси над буржуазією й остання державна ступенька до комуністичного ладу, де не буде нї кляс, нї богатих, нї бідних, а всї будуть однакові, вільні члени — спілки трудячих.

Що таке націоналізація.

Установи, що обєднують капіталїстичну промисловість і є її керовниками, се банки.

Банки се, власне, скарбниці поміщиків та фабрикантів. Фабриканти весь свій здобуток котрий одержують від експльоатації пролетарських мас, поділяють так: частина йде на гарну одїж, смачні страви, театри, школи, піяцтво, та взагалї всяку розпустність, а частина кладеть ся в банки на великі проценти.

Банкирі сих гроший не держать, а пускають їх в хід.

Вони дають одному, то другому фабрикантови в позичку, а сї купуючи сирівець, та всякі знаряди до виробів, наймаючи робітників, у свою чергу висмоктують робочих людий, щоби заплатити за процент, а також й собі удесятирити прибутки.

Ото-ж, як бачимо, банки се є головне гнїздо, яке обєднує власників промисловців.

Банки се є ті головні підстави, на яких держить ся капіталїстичний лад.

Як же комунїсти віднесли ся до банків, коли захватили владу в свої руки? Вони в першу чергу позапечатували банки, поставили сторожу і таким чином всї гроші стають богацтвом

трудового люду.

Вони не поділяють сих гроший сейчас поміж робітниками та селянами, бо се власне було би розгарбуване народного добра, і коли би попала яка тисяча в руки бідняка, то вона би знову вийшла з його рук до другого паука-глитая.

Комуністи-большевики сього не зробили, хоч скільки не брехала буржуазія, що нібито большевики розбирають гроші в банках по своїх кишенях.

Се розхрістана брехня буржуазії, сього пролєтарська партія не робила й не могла робити.

Бо захвачуючи богацтва у буржуазії, комуністи їх не ділять, а зоставляють для загального користуваня трудячого люду.

Се й зветь ся націоналїзацією банків.

Націоналїзація промисловости.

Відібравши у буржуазії бан и, большевики відобрали в неї також і фабрики та заводи. Але-ж так само заводів не ділили поміж окремими робітниками, а сї заводи знову-ж таки становлять власність, всеї трудячої кляси, тобто пролєтарської держави.

Фабриканти та їх наймити, всякі директори

та конторщики вигнані, а господарями фабрик та заводів становлять ся тільки робітники.

Держава відпускає їм гроші на придбанє сирівцю, на поліпшенє машин і всї вироби уже являють ся не власністю якогось Морозова, Скоропадського, чи Браніцького, а власністю пролетаріяту.

Щоби остаточно позбавити буржуазію права експльоатувати робітничу клясу, необхідно позбавити її не тільки права політичних, але-ж і матеріяльних засобів. Се комуністи і зробили. Колись соціялдемократи та ще й тепер домагають ся, щоби робітникам було надано тільки право державної контролї, тоб-то, щоби робітник доглядав за фабрикантом, щоби він додержував ся законів, які видані буржуйською державою про поліпшенє стану робітників.

А попробуй услїдити за фабрикантом з його цїлою охраною прехитрих слуг. Се є не визволенє робітників з під ярма капіталїстів, а тільки обіцянка. А всяка обіцянка цяцянка, а фабриканти своє дїло роблять.

Націоналїзація землї.

Відібравши землю у поміщиків, монастирів та ріжних царських фамілїй, — комуністи пе-

редали їх у повне володінє селянської бідноти.

Але і тут, в земельному питаню, комуністи дивлять ся так, як і на промисловість. Землї не являють ся власністю окремої особи, а належать цілій громаді сільських робітників.

Бо що-ж стало би ся коли землю поділили би на маленькі кусники?

А стало би ся те, що замісць старих поміщиків зявили би ся нові, бо бідняк, одержавши якусь десятину землї, не зміг би її обробити і мусів би запродати її куркулеви (богатїєви).

І тоді куркулї в скорім часї поставали би знову поміщиками-богатїями, а бідне селянство нагнуло би спини на чужій роботї.

Приймаючи се на увагу комуністи хочуть, щоби на завжди розкріпостити трудове населенє села, щоби землї обробляли ся гуртами.

Треба, щоби і лани стали великими — фабриками, де будуть вироблятись споживчі продукти.

Через те необхідно, щоби сільська біднота обєднала ся в трудові артелї і не давала би куркулям ніякої можливости запанувати над собою.

Комуністи домагають ся, щоби земля і всї богацтва належали всїй робітничо-селянській

державі, бо тільки таким способом, через націоналїзації всїх богацтв можна з корінем вирвати право на приватну власність, як на підвалину капіталїстичного ладу.

КОЖДИЙ

РОБІТНИК І ФАРМЕР ПОВИНЕН ЧИТАТИ ПЕРЕДОВСІМ РОБІТНИЧІ ЧАСОПИСИ!

Чому?

Бо робітнича часопись обговорює кожду подію в краю і в сьвіті лише зі становиска інтересів робочого люду.

Одинокою робітничою часописею в Канаді є

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

що виходить в Вінніпеґу два рази на тиждень і коштує лише $4.00 на рік.

Хто читає "Українські Робітничі Вісти", виробляє собі суцільний сьвітогляд і може осудити кожду подію в суспільнім житю.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" виступають проти кождого лайдацтва поповнюваного на робочім народі.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" доносять про робітничий рух на цілім сьвіті, про боротьбу робітничої кляси.

Хто хоче знати, як сьвідомі робітники думають про суспільні події, хто хоче навчити ся соціялїстичної думки, нехай читає передовсім "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ".

Адреса:

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.